

Akif Emre'nin ardından bakmak...

Hatice Kübra

30 Mayıs 2017

<http://www.internethaber.com/akif-emrenin-ardindan-bakmak-1780817y.htm>

Akif Emre'yi şahsen tanımadım, onunla ilgili anlatacak bir hikâyem yok sizlere.

Fakat keşmekeşliğin bu denli kök saldığı bir dünyada; kendini sadeliğin limanlarında bulan, özü sözüne denk düşen, bir davası, bir derdi olan ve doğru bildiğini söylemekten sakınmayan insanların yalnızlığıyla ilgili söyleyecek birkaç cümlem var.

Zeminin bu kadar kaygan olduğu bir ortamda istikamet üzere olmak hiç de kolay olmasa gerek. Akif Emre'nin ardından en sık duyduğum ifadelerden birisiydi "o istikamet üzere bir adamdı" sözü.

Fikirlerin değil yumrukların sayıldığı bir ringde istikametten, sözün kıymetinden, fikrin namusundan ve vicdandan bahsetmek ne mümkün.

Galiba tam da bu nedenle yalnızdı ve bu kadar sarstı bizi gidişi.

Giden sadece Akif Emre değildi.

Onunla birlikte, onda vücut bulan ve her gün biraz daha kaybettiğimiz, özlediğimiz ama bir türlü kıymetlendirmedığımız bir değerler silsilesi daha koşturdu gitti içimizden.

Samimiyeti, mütevaziliği, naifliği, makullüğü, nezaketi, vicdanı yüceltmek için bir ölümü beklemek ne kadar acı.

Ve ne kadar sürecektir dersiniz?

Klişeler arasında inceliklerin kaybolduğu bir müslümanlık tarzı nasıl da benimsenmiş ki ancak onu temsil eden birisi yitip gittiğinde sızlıyor yürekler.

Bu anlaşılabilir olduğu kadar ikiyüzlüce de geliyor bana.

İstisnasız herkes Akif Emre'nin arkasından onun bütün iyi hasletlerine övgüler yağdırdı. Bu çok az insana nasip olur herhalde.

Ama insan düşünmeden edemiyor; doğruluk, samimiyet, incelik, ilkesellik bu kadar makbuldü de; niye meydan samimiyetsiz, ilkesiz, nobran, doğruları sürekli çıkar ve menfaatlerine göre değişenlerden geçilmiyor?

Neden kim diğerine daha fazla parmak sallarsa o prim yapıyor?

Bir dava üzerine yılmadan, azimle, derdini yüreğinde hissederek, güçten nemalanmayı kendine arayanlar değil de, işi sadece güce yaslanmak olanlar en çok alkışı topluyor?

Ve neden adalet ve vicdan terazisiyle konuşan her söz sahibi o ya da bu sebeple bir şekilde çemberin dışına atılıyor?

Bir Akif Emre'nin ardından yazılanlara bakıyorum, bir de tüm bu olup bitenlere...

Bütün bu çelişkiler yumağı bana maalesef tek bir cümle söylüyor:

"İki yüzlülük altın çağını yaşıyor..."

Önüne çıkan ne varsa içine katarak hızla akıp giden bir çağlayan gibi akıyoruz sığığa doğru.

Her şey gözümüzün önünde oluyor...

Kaybettiğimiz derinliğe tekrar dalmak için bir yürek sızısından daha fazlasına ihtiyacımız var, biliyoruz. Fakat bilmek bu denli bir çöküşü durdurmak için kâfi gelmiyor.

Ne hazin...

Bunca kaypaklığın, ikiyüzlülüğün, anlamsızlığın arasında sarsılmaz bir duruşun vedası sarsabilirdi ancak bizi. Nitekim öyle de oldu.

Bizi kendimize getirmeye bir sarsıntı yeter mi? Hiç sanmıyorum...

Evet, gün be gün eksiliyoruz.

Bunun için üzüldüğümüz kadar utanmıyorsak şayet bir Fatiha okuyup, kaldığımız yerden eksilerek devam edeceğiz demektir.

Adalet ve emeğin dert edilmediği, gündeme dahi getirilmediği bir ortamda, gündelik hayatın kof ve sığ tartışmaları arasında yitip giden değerlerin arkasından ağıt yakmak gibi şimdi Akif Emre'nin ardından bakmak...